

Cuprins

Lista de abrevieri	9
--------------------------	---

SECȚIA I CIVILĂ

CONFLICTE DE MUNCĂ ȘI ASIGURĂRI SOCIALE

1. Natura juridică de drept salarial a recompensei anuale.....	11
2. Valabilitatea actelor privind drepturile salariale încheiate de debitor în calitate de angajator ulterior deschiderii procedurii insolvenței.....	17
3. Posibilitatea angajatorului de a fi despăgubit de salariat pentru prejudiciul cauzat de către un terț pentru nerespectarea obligațiilor contractuale, în legătură cu care și salariatul avea atribuții potrivit fișei postului	20
4. Modul de calcul al indemnizației plătite unui magistrat desemnat în Biroul electoral de circumscripție pentru executarea atribuțiilor privind organizarea și desfășurarea alegerilor locale	25
5. Noțiunea de „locul muncii” în accepțiunea art. 41 alin. 3 lit. b) Codul muncii	27
6. Calculul termenului de prescripție în domeniul răspunderii disciplinare	29
7. Efectul deciziei de control a Curții de Conturi asupra unui drept salarial plătit din fonduri publice prevăzut în contractul colectiv de muncă	33
8. Timpul de lucru al persoanelor care efectuează activități mobile de transport rutier în sensul art. 3 din Directiva ce nr. 15 din 11 martie 2002, privind organizarea timpului de lucru a persoanelor care efectuează activități mobile de transport rutier	36
9. Nulitatea deciziei de concediere. Lipsa evaluării realizării obiectivelor de performanță	43
10. Repararea prejudiciului cauzat ca urmare a unui accident de muncă	56
11. Acordarea sporului de risc în lipsa elaborării unei reglementări subsecvente Codului silvic	62
12. Inaplicabilitatea dispozițiilor din Anexa III a Legii nr. 330/2009 în cazul aleșilor locali sau personalului contractual	68
13. Clauza din contractele colective de muncă invocate de reclamant, privitoare la sporul de fidelitate, constituie o cauză de nulitate absolute, fiind contrară prevederilor legale imperative referitoare la bugetul de stat.....	73
14. Transformarea sporului pentru condiții periculoase sau vătămătoare și a sporului de stres în sume compensatorii	87
15. Condiții privind decontarea contribuției personale respectiv a coplății pentru asistența medicală de care au beneficiat unele categorii de personal din sistemul justiției	98
16. Natura juridică a litigiului privind obligarea angajatorului să elibereze o adeverință pentru stabilirea drepturilor de asigurări sociale	104
17. Condiții de legalitate a cercetării disciplinare prealabile în vederea aplicării unei sancțiuni disciplinare	107
18. Prioritatea voinței salariatului la încetarea contractului individual de muncă prin demisie față de măsura concedierii pentru motive care nu țin de persoana acestuia	112
19. Condiții privind evaluarea realizării obiectivelor de performanță	117

20. Recunoașterea stagiului de cotizare în sistemul public de pensii și sistemul neintegrat de asigurări a avocaților 123

DREPT CIVIL

21. Răspunderea Poștei Române pentru furnizarea serviciilor poștale 131
22. Deosebirea dintre contractul de antrepriză și contractul de prestări servicii auto..... 138
23. Admisibilitatea cererii de restituire a unui imobil, în baza Legii nr. 10/2001, privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 – 22 decembrie 1989, de către un moștenitor, în ipoteza în care altui moștenitor i-au fost acordate despăgubiri 147

PROCEDURĂ CIVILĂ

24. Condiții privind actul de întrerupere a termenului de primare 152
25. Autoritatea română desemnată în relația cu Statele Membre ale Uniunii Europene, pentru obținerea pensiei de întreținere..... 155
26. Motivarea cererii de recurs. Condiții privind sancțiunea nulității 157
27. Denumirea hotărârii de dobândire a personalității juridice de către uniunile sindicale teritoriale și sancțiunea aplicabilă pentru nerespectarea regulii soluționării cererii în cameră de consiliu 159

DREPTUL FAMILIEI

28. Redarea exercițiului drepturilor părintești, părintelui care a săvârșit o faptă penală..... 162
29. Efectul măsurii internării minorului într-un centru de reeducare față de măsura de protecție a plasamentului 166

SECȚIA A II-A CIVILĂ, DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL A CURȚII DE APEL PITEȘTI

LITIGII CU PROFESIONIȘTI

1. Lipsa capacității civile de folosință. Limitele mandatului exercitat de către lichidatorul administrativ 174
2. Prescripția extinctivă. Caracterul de ordine privată al excepției prescripției extinctive 177
3. Contestație în anulare. Cadru procesual subiectiv. Contestația în anulare nu poate fi promovată de administratorul special personal, ci numai ca reprezentant al debitoarei..... 185
4. Acțiunea în antrenarea răspunderii. Proba elementelor constitutive generice ale acesteia 190
5. Constatarea caracterului abuziv și, pe cale de consecință, a nulității absolute a clauzelor prevăzute în convenția de credit..... 200
6. Radierea societății aflate în stare de insolvență pe baza raportului final de lichidare 220
7. Obligația de efectuare a unui raport de evaluare a bunurilor din averea debitorului..... 224
8. Legalitatea și opozabilitatea hotărârilor Adunării Generale a Acționarilor 235

9. Inadmisibilitatea recursului în cazul cererilor evaluabile în bani a căror valoare este sub 1.000.000 lei245
10. Regimul juridic al prescripției extinctive al dreptului la acțiune prin care se valorifică drepturi de creanță ce decurg dintr-un contract cu elemente de extraneitate.....249

CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

11. Revizuire. Cale extraordinară de atac.....257
12. Inopozabilitatea în raport cu Curtea de conturi a actelor administrative ale autorităților administrației publice locale, prin care se impune o anumită conduită destinatarilor măsurilor adoptate.....261
13. Revizuire. Revizuirea unei hotărâri pronunțate asupra fondului sau care evocă fondul prin care instanța s-a pronunțat asupra unor lucruri care nu s-au cerut sau nu s-a pronunțat asupra unui lucru cerut ori s-a dat mai mult decât s-a cerut.....269
14. Sarcina probei. Prioritatea dovedirii situației de fapt învederate în raport de interpretarea dispozițiilor legale aplicabile277
15. Suspendarea actului administrativ. Noțiunea de „caz bine justificat”281
16. Plata indemnizației de transfer. Prescripția dreptului la acțiune cu privire la plata drepturilor salariale.....289
17. Existența motivelor pe care se întemeiază hotărârea.....292
18. Procedura administrativ-fiscală de contestarea a deciziei de impunere, a raportului de inspecție fiscală ori a altor acte care privesc decizia emisă în temeiul art. 216 Cod procedură fiscală306
19. Procedura de atribuire a contractului-cadru. Criterii de atribuire și factori de evaluare.....313
20. Egalizarea salariilor la nivelul maxim în plată pentru toate persoanele plătite din fonduri publice319
21. Măsuri asigurătorii. Sintagma „în cazuri excepționale”326
22. Suspendarea dreptului la ajutorul social. Actul administrativ prin care se dispune asupra dreptului la ajutor social330
23. Măsuri asigurătorii. Înțelesul sintagmei „în cazuri excepționale”346
24. Obligația de comunicare a informațiilor de interes public este instituită de lege strict în sarcina instituției, și nu poate fi impusă conducătorului instituției publice.....350
25. Înțelesul noțiunii de „personal din celelalte autorități și instituții publice”355
26. Posibilitatea compensării în bani a concediului de odihnă neefectuat, pentru cazul încetării contractului individual de muncă.....362
27. Vocația angajatului la drepturile salariale la nivelul salariului maxim aflat în plată la nivelul angajatorului pentru o funcție similară. Luarea în considerare a nivelului de salarizare aferent treptei de salarizare corespunzătoare, aflată în plată la nivelul angajatorului în anul 2010 pentru o funcție similară366
28. Termenul de decădere373
29. Stabilirea plafonului de rambursare a serviciilor medicale acordate într-un alt stat membru. Interpretarea sintagmei „dacă asistența medicală respectivă ar fi fost acordată pe teritoriul României”377
30. Stabilirea nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare se referă doar la aceeași instituție publică.....386
31. Recurs. Schimbarea considerentelor pe care se sprijină hotărârea391
32. Efectul imediat al dispozițiilor unui regulament în ordinile juridice naționale. Posibilitatea statelor membre de a adopta măsuri de aplicare a unui regulament dacă prin aceasta nu se împiedică aplicabilitatea directă a regulamentului, nu se

disimulează natura sa comunitară și se specifică exercitarea marjei de apreciere acordate prin regulament	395
33. Rezilierea contractelor de achiziție publică	401
34. Instituția „Concediului de acomodare”. Indemnizația aferentă concediului de acomodare nu reprezintă un drept ori un beneficiu social acordat copilului, ci are rolul de a înlocui veniturile salariale pe care adoptatorul nu le primește în această perioadă	408
35. Revizuire. Înțelesul sintagmei „pronunțate asupra fondului sau care evocă fondul”	419

SECȚIA PENALĂ, PENTRU CAUZE CU MINORI ȘI DE FAMILIE

DREPT PENAL. PARTEA GENERALĂ

1. Cauza de neimputabilitate prevăzută de art. 31 Cod penal	427
2. Inculpat cu discernământ diminuat	429
3. Circumstanțe atenuante. Acoperirea integrală a prejudiciului material cauzat prin infracțiune	435

DREPT PENAL. PARTEA SPECIALĂ

4. Infracțiunea de abuz în serviciu. Elemente constitutive	444
5. Falsul intelectual	452
6. Conducerea unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe. Momentul recoltării probelor biologice	464
7. Înșelăciune. Uz de fals	467
8. Abuz în serviciu. Achitare	486
9. Inducerea în eroare a organelor judiciare. Causă de impunitate	493
10. Ucidere din culpă. Elemente constitutive	496
11. Trafic de influență	503

DREPT PROCESUAL PENAL. PARTEA GENERALĂ

12. Prelevarea de probe biologice	511
13. Stingerea acțiunii civile prin încheierea unei tranzacții	514
14. Latură civilă. Desființarea înscrisurilor false	520
15. Aplicarea principiului „in dubio pro reo”	530

DREPT PROCESUAL PENAL. PARTEA SPECIALĂ

16. Recunoașterea deciziei de aplicare a unei sancțiuni pecuniare. Comunicarea deciziei	537
17. Acord de recunoaștere a vinovăției	539
18. Cerere de redeschidere a procesului penal	546
19. Recunoașterea sancțiunilor pecuniare. Achitarea amenzii anterior sesizării instanței	548

SECȚIA I CIVILĂ

CONFLICTE DE MUNCĂ ȘI ASIGURĂRI SOCIALE

1. Natura juridică de drept salarial a recompensei anuale

- Art. 159 alin. 1 Codul muncii

Recompensa anuală plătită salariaților are scopul să-i stimuleze pe aceștia pentru munca prestată în decursul unui an, acordarea și cuantumul fiind condiționate de timpul efectiv lucrat.

Pentru stabilirea noțiunii juridice a recompensei de drept salarial nu are relevanță actul juridic prin care s-a negociat dreptul, ci semnificația sa de contraprestație valorică a muncii depuse, potrivit definiției salariului dată de.

De asemenea, nici modalitatea de plată nu influențează schimbarea naturii juridice a recompensei anuale, plata sa la sfârșitul anului calendaristic reprezentând o modalitate firească de cointereseare a salariatului pentru munca depusă în acest interval de timp.

(Decizia civilă nr. 37/09.01.2018)

Constată că, prin sentința civilă nr. 566 din 3 mai 2017, Tribunalul Vâlcea a admis acțiunea precizată formulată de reclamantii I.L., P.- R.N., J.V., V.I., M.Gh.-M., V.V., B.D., M.I., M.A., în contradictoriu cu pârâta S.N.S.S.A., și a obligat pe pârâtă la plata către reclamantii a drepturilor salariale reprezentând plata recompensei anuale, după cum urmează: I.L. - recompensa pentru anul 2014 - 337 lei; pentru anul 2015 - 1329 lei - total recompensă -1666 lei, P.R.N. - recompensa pentru anul 2014 - 846 lei; pentru anul 2015 -1825 lei - total recompensă-2671 lei, J.V. - recompensa pentru anul 2014 - 696 lei; pentru anul 2015 -1500 lei - total recompensă - 2196 lei, V.I. - recompensa pentru anul 2014 - 881 lei; pentru anul 2015 - 1900 lei - total recompensă - 2781 lei, M.Gh.M. - recompensa pentru anul 2014 - 1229 lei; pentru anul 2015 - 2650 lei - total recompensă - 3879 lei, V.V. - recompensa pentru anul 2015 - 557 lei, B.D. - recompensa pentru anul 2014 - 765 lei; pentru anul 2015 - 1650 lei - total recompensă - 2415 lei, M.I. - recompensa pentru anul 2015 - 159 lei, M.A. - recompensa pentru anul 2014 - 776 lei; pentru anul 2015 -1613 lei - total recompensă - 2389 lei.

A obligat pe pârâtă la calcularea și virarea taxelor și impozitelor corespunzătoare acestor drepturi salariale precum și la plata sumelor ce reprezintă dobânda legala de la momentul nașterii dreptului pana la momentul plății, precum și la plata către reclamantii I.L., P.R.N., J.V., V.I., M. Gh. M., V.V., B.D., M.I. și M.A. a cheltuielilor de judecată în cuantum de 500 lei reprezentând onorariu expert și la plata către reclamantul V.V. a cheltuielilor de judecată în cuantum de 3500 lei, reprezentând onorariu avocat, achitat de acesta pentru toți reclamantii.

A respins, ca neîntemeiată, cererea reclamantului N.I..

Pentru a hotărî astfel, tribunalul a reținut că, așa cum rezultă din actele dosarului, reclamantii au avut în cursul anilor 2013, 2014, 2015 calitatea de angajați ai S.E.S. – Exploatarea Minieră Rm. Vâlcea, în diverse funcții.

Potrivit art. 160 (1) din contractele colective de munca aferente anilor 2013, 2014, 2015, pentru activitatea desfășurată, personalul existent în societate și sucursale în anul acordării, inclusiv cei al căror contract individual de muncă este suspendat în condițiile art. 50 lit. a), b),

c), d) și art. 54 C. mun., va beneficia la sfârșitul anului calendaristic de o recompensă anuală în cuantum de până la un salariu de bază brut aferent lunii decembrie sau ultimei luni lucrate, recalculat în funcție de timpul efectiv lucrat în anul respectiv. Recompensa anuală se acordă numai în condițiile în care societatea/sucursala, prin activitatea desfășurată, asigură acoperirea cheltuielilor din veniturile proprii și se încadrează în fondul de salarii alocat prin bugetul de venituri și cheltuieli aprobat. Plata recompensei anuale calculată și acordată în condițiile prevederilor alineatelor precedente se face în luna noiembrie sau decembrie, pe baza de rezultate preliminare; corecțiile finale ale cuantumului acesteia ce pot fi impuse de rezultatele economico-financiare finale urmând a fi făcute înainte de închiderea bilanțului anual. Totodată în condițiile respectării clauzelor alineatelor precedente, odată cu corecțiile finale, cuantumul recompensei anuale poate fi majorat la sucursalele cu rezultate deosebite, cu avizul conducerii executive a societății.

Salariul suplimentar constituie așadar un drept salarial, fondul necesar pentru acordarea acestuia constituindu-se din fondul de salarii.

Potrivit art. 229 alin. 4 C. mun., contractele colective de muncă, încheiate cu respectarea dispozițiilor legale constituie legea părților.

Executarea contractului este obligatorie pentru părți, iar prevederile acestor contracte produc efecte față de toți salariații, indiferent de data angajării, potrivit art. 132 alin. 3, art. 133 și art. 148 din Legea nr. 62/2011 a dialogului social.

Nu a fost reținută apărarea pârâtei din întâmpinare, conform căreia plata nu s-a efectuat, întrucât datorită gradului de realizare a veniturilor înregistrate pe total societate, care au influențat semnificativ obligația societății de a acorda în mod corespunzător salariile convenite angajaților, societatea s-a aflat în imposibilitate de a mai acorda și recompensa anuală (fie ea și în parte) cu respectarea încadrării în limita prevăzută de bugetul aprobat. Cele susținute, s-a arătat în considerente, nu rezultă din acte, pe de o parte, iar pe de altă parte, pârâta se contrazice, întrucât în răspunsul la Întrebarea nr. 2 din interogatoriu, precizează că în anul 2013 s-a achitat suma de 979.459 lei și în anul 2014, suma de 557.122 lei.

Din situația cu privire la recompensa anuală primită de fiecare reclamant și algoritmul de calcul, pentru anii 2013, 2014, 2015, conform formulei de calcul din CCMU 2012-2015 al SNS SA și din adresa nr. 1463/01.02.2017 emisă tot de pârâtă, rezultă că reclamanților li s-a achitat în totalitate recompensa anuală pe anul 2013, și o parte din suma reprezentând recompensa anuală aferentă anului 2014, pentru anul 2015 suma nefiind acordată.

De asemenea, față de înscrisurile depuse, pârâta a formulat și obiecțiuni la raportul de expertiză, admise de instanță, prin care s-a solicitat refacerea expertizei, expertul urmând să țină cont la calculul sumelor pretinse de recompensa plătită deja pentru anul 2013 integral și parțial pentru 2014.

S-a mai reținut că pârâta a semnat cele două contracte colective de muncă, manifestându-și voința inclusiv în ceea ce privește plata recompensei anuale, pentru perioada 2014-2015, ceea ce înseamnă că are obligația de a respecta clauzele contractuale, neexistând nici o cauză, nici o împrejurare care să o exonereze pe pârâtă de plata drepturilor salariale în favoarea reclamanților, reprezentând recompensă anuală.

Invocarea de către pârâtă a propriei sale culpe, constând în neconstituirea fondului de salarii sau nerealizarea de profit, nu poate fi reținută de către instanță în vederea înlăturării dreptului reclamanților, prevăzut de dispozițiile contractului colectiv de muncă la nivel de unitate.

Au fost avute în vedere de către instanță prevederile art. 148 alin. 1 și 2 și art. 154 alin. 1 din Legea nr. 62/2011 a dialogului social, precum și cele ale art. 160 C. mun. și art. 41 din Constituția României.

A fost obligată pârâta la calcularea și virarea taxelor și impozitelor corespunzătoare acestor drepturi salariale, în baza prevederilor art. 40 alin. 2 lit. f) din Codul muncii precum și

la plata sumelor ce reprezintă dobânda legală de la momentul nașterii dreptului până la momentul plății.

Cererea reclamantului N.I. a fost respinsă ca neîntemeiată, constatându-se faptul că, potrivit verificărilor efectuate de expert (necontestate de către acesta), reclamantul nu are de primit nicio sumă de bani cu titlu de recompensă anuală. În acest sens, este și punctul de vedere al reclamantului, exprimat în cuprinsul notelor scrise depuse la dosar.

Împotriva sentinței a formulat apel, în termen, pârâta S.N.S. SA, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie astfel:

La soluționarea excepției de prescripție a dreptului material la acțiune au fost aplicate și interpretate greșit dispozițiile art. 268 lit. e) C. mun.

Argumentând critica, apelanta arată că temeiul legal al pretențiilor având ca obiect recompensa anuală aferentă anilor 2013-2015, îl constituie prevederile art. 130 din contractul colectiv de muncă la nivel de unitate încheiat pentru anii 2012-2013, respectiv cel pentru anii 2014-2015. Este aplicabil cauzei termenul de prescripție de 6 luni, reglementat de art. 268 lit. e), și nu cel de 3 ani, prevăzut de art. 268 lit. c) din cod, pentru acțiunile având ca obiect plata unor drepturi salariale sau a unor despăgubiri către salariat.

Consideră că recompensa anuală nu este un drept individual de natură salarială, ci un drept colectiv, deoarece, potrivit art. 159 din cod, salariul reprezintă contraprestația muncii depusă de salariat în baza contractului individual de muncă.

În salariu intră, potrivit art. 155 din cod, salariul de bază, primele, sporurile și orice alte adaosuri, iar părților unui raport juridic de muncă le este prevăzut prin lege dreptul de a negocia și alte categorii de drepturi în afara celor salariale.

Nu orice sumă de bani plătită salariatului are caracterul de drepturi salariale, ci numai elementele mai sus arătate ar intra în componența salariului, a căror mărime este dată de măsura prestației muncii, și nu de aplicarea altor criterii cum ar fi cele sociale, organizatorice, pentru maximizarea profitului sau pentru cointeresarea materială a salariaților.

Aceste din urmă drepturi nu sunt acordate pentru munca efectiv depusă, ci sunt rezultatul unei negocieri între angajator și reprezentanții salariaților.

Întrucât în speță se invocă nerespectarea unor clauze din contractul colectiv de muncă, pentru solicitarea plății recompensei anuale este aplicabil termenul de prescripție de 6 luni.

Toate drepturile bănești prevăzute exclusiv prin clauze ale contractelor colective de muncă se prescriu în termen de 6 luni și aceasta pentru a nu fi destabilizați economic și financiar angajatorii – societăți comerciale, care potrivit legii au obligația de a-și stabili anual bugetul de venituri și cheltuieli.

În fine, se arată că nu a existat niciun impediment pentru ca intimații-reclamanți să solicite plata acestui drept în termen de 6 luni, începând cu data nașterii dreptului la acțiune.

O altă critică este aceea potrivit căreia au fost aplicate greșit dispozițiile art. 1266 și 1350 NCC.

Arată apelanta că nu sunt întrunite în cauză condițiile răspunderii civile contractuale, deoarece în privința prejudiciului, intimații-reclamanți nu au precizat în ce a constat, nici nu au făcut dovada existenței sale. Nu poate fi dovedită, de asemenea, fapta ilicită, câtă vreme neacordarea recompensei anuale s-a datorat unor motive obiective, independente de voința unității.

A precizat că acționar majoritar în cadrul societății este Statul român, reprezentat prin Ministerul Economiei, că bugetul de venituri și cheltuieli al unității este aprobat de Guvernul României prin hotărâre și că recompensa anuală se stabilește pe baza rezultatelor preliminare, plata făcându-se în luna noiembrie sau decembrie a anului, numai în condițiile în care societatea, prin activitatea desfășurată, asigură acoperirea cheltuielilor din veniturile proprii și se încadrează în fondul de salarii alocat prin bugetul de venituri și cheltuieli aprobat.

Astfel, societatea are obligația de a respecta prevederile O.G. nr. 26/2013 privind întărirea disciplinei financiare la nivelul unor operatori economici la care statul sau unitățile

administrativ teritoriale sunt acționari unici ori majoritari sau dețin direct sau indirect o participație majoritară în ceea ce privește cheltuielile efectuate din buget.

Conform art. 48 din Legea nr. 356/2013, a bugetului de stat pe anul 2014, și art. 49 din Legea nr. 186/2014, a bugetului de stat pe anul 2015, unitatea nu putea majora fondul de salarii față de anul precedent decât în cazul creșterii numărului de personal, ceea ce nu s-a întâmplat în speță.

În perioada 2013-2015 fondul de salarii prevăzut în bugetul aprobat prin hotărâre de Guvern a fost cheltuit în întregime. Acesta nu a putut fi majorat, mai mult, a avut în trend descendent. S-a reținut greșit că unitatea a avut în perioada 2012-2013 un profit suficient de mare, din care putea plăti recompensa anuală salariaților săi. Aceasta deoarece recompensa nu se plătește din profitul societății, care este repartizat conform prevederilor Legii nr. 31/1990.

La stabilirea fondului de salarii din care se plătește recompensa trebuie respectate prevederile legale în vigoare și în privința ponderii acestui fond de salarii în veniturile totale stabilite prin bugetul de venituri și cheltuieli.

Neexistând prejudiciu și faptă ilicită nu poate fi reținută nici vreo legătură de cauzalitate între cele două elemente.

Dacă nu datorează debitul principal se susține, nici dobânda legală nu poate fi stabilită în sarcina unității. Același caracter accesoriu îl are și cererea de virare a taxelor și impozitelor aferente respectivului venit, atât în privința excepției de prescripție, cât și în privința fondului cauzei.

Acestea sunt motivele pentru care apelanta consideră că nu datorează nici cheltuielile de judecată, întrucât, potrivit art. 453 C. pr. civ., nu poate fi considerată parte care a căzut în pretenții.

Onorariul de expert ce intră în componența acestor cheltuieli nu este justificat câtă vreme expertul nu a făcut decât să insereze în raport date preluate de la unitate, fără a proceda măcar la o verificare a acestora.

Pe de altă parte, în hotărâre nu se face referire la vreun document care să ateste plata onorariului de avocat pentru intimații-reclamanți. Aceste cheltuieli nu au fost puse în discuția părților și sunt prea mari în raport cu munca depusă de apărător solicitându-se cenzurarea lor.

În drept apelul este întemeiat pe dispozițiile art. 466 și urm. C. pr. civ.

A fost anexat cererii de apel certificatul constatator nr. 177814/26.04.2017 eliberat de O.N.R.C. și referatul nr. 13186/10.12.2016 eliberat de unitate.

Prin întâmpinare, intimații-reclamanți au formulat următoarele apărări:

Legat de excepția prescripției, învederează că s-a formulat apel numai împotriva sentinței de fond, nu și împotriva încheierii de ședință din 5 decembrie 2016, prin care a fost soluționată respectiva excepție.

Apreciază că termenul de prescripție aplicabil pretențiilor formulate este cel de 3 ani, așa cum a reținut tribunalul.

Pe fondul cauzei arată că, potrivit art. 148 din Legea nr. 62/2011 a dialogului social, executarea contractului colectiv de muncă este obligatorie pentru părți, iar art. 160 din acest contract, încheiat pentru anii 2013-2015, prevede că personalul societății va beneficia la sfârșitul anului calendaristic de o recompensă anuală în cuantum de până la un salariu de bază brut, aferent lunii decembrie sau ultimei luni lucrate, recalculat în funcție de timpul efectiv lucrat în anul respectiv.

Este nereală susținerea apelantei potrivit căreia nu au fost îndeplinite cumulativ condițiile pentru acordarea recompensei anuale pe anii din litigiu, câtă vreme la interogatoriu, aceasta a răspuns că în anul 2013 s-a achitat suma de 979.459 lei, iar în anul 2014 suma de 557.122 lei, cu acest titlu.

Nu există vreun motiv de înlăturare a dreptului stabilit prin negociere, astfel că în mod corect s-a dispus plata acestuia, precum și obligarea societății la virarea taxelor și impozitelor, respectiv la plata dobânzii legale.

Precizează intimații că în acest dosar s-au acordat cheltuieli de judecată constând în onorariu de avocat de 3.500 lei pentru toate dosarele care au fost disjuse din dosarul nr. 2140/90/2016, respectiv pentru dosarele nr. 3604/90/2016, nr. 3605/90/2016, nr. 3606/90/2016, nr. 3607/90/2016, nr. 3608/90/2016, nr. 3609/90/2016 și nr. 3610/90/2016.

Onorariul a fost perceput o singură dată pentru toți reclamanții, fiind eliberată o singură chitanță pe numele lui V.V., așa cum rezultă din dosar.

Cum V.V. a fost parte din acest dosar disjuns cheltuielile au fost acordate în prezenta cauză pentru toți reclamanții din cele 8 dosare.

Se adaugă că la data redactării prezentei întâmpinări apelanta-pârâtă și-a îndeplinit toate obligațiile de plată.

Pentru aceste motive, s-a solicitat respingerea apelului ca nefondat și obligarea apelantei la plata cheltuielilor de judecată.

A fost alăturată întâmpinării Nota SNS nr. 4530/31.05.2017 eliberată de Societatea Națională a Sării SA.

Nu s-a formulat răspuns la întâmpinare.

În concluziile scrise depuse la dosar în ziua de 11.10.2017, intimații-reclamanți au reiterat apărările din întâmpinare.

La repunerea pe rol a cauzei a fost suplimentat probatoriul cu înscrisuri, constând în bugetul de venituri și cheltuieli pe ani 2014 și 2015, și cu o completare a raportului de expertiză spre a se lămuri formarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anii 2014 și 2015 în partea privitoare la salarii și alte drepturi prevăzute de contractul colectiv de muncă, respectiv fundamentarea capitolului și, totodată, dacă au fost îndeplinite condițiile de acordare a recompensei anuale, raportat la fondul de salarii alocat pe acei ani.

Prin decizia civilă nr. 37 din 9 ianuarie 2018, Curtea de Apel Pitești - Secția I civilă a respins, ca nefondat, apelul declarat de apelanta-pârâtă, obligând-o pe aceasta la plata către intimați a cheltuielilor de judecată de 1100 lei.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de apel a reținut următoarele:

Formează obiect al pretențiilor recompensa anuală, ce s-a stabilit prin art. 160 alin. (1) din contractul colectiv de muncă la nivel de unitate pe anii 2013-2015, conform mărturisirii apelantei, de la judecata în primă instanță, a se acorda pentru activitatea desfășurată, la sfârșitul anului, în cuantum de până la un salariu de bază brut aferent lunii decembrie sau ultimei luni lucrate, recalculat în funcție de timpul efectiv lucrat în anul respectiv.

Având în vedere cauza plății acestei recompense, și anume activitatea desfășurată în anul respectiv, este fără îndoială că este dedusă judecării plata unui drept salarial, adică a contraprestației pentru munca îndeplinită de salariat în sensul art. 159 alin. (1) din Codul muncii.

Faptul regăsirii recompensei anuale doar în negocierea colectivă nu-i schimbă natura de drept salarial, individual, câtă vreme partenerii sociali au stabilit un cuantum fix ori criterii de determinare care nu necesită altă negociere.

Nici modalitatea de plată nu-i alterează destinația, deoarece la stabilirea recompensei, este avută în vedere activitatea din întregul an calendaristic în funcție de care se stabilește cât din salariul de bază brut aferent lunii decembrie sau ultimei luni lucrate se acordă cu acest titlu.

Chiar și atunci când se stabilește, în aplicarea art. 162 alin. (1) C. mun., un nivel minim salarial, prin negociere colectivă, drepturile negociate nu ies din sfera drepturilor salariale.

Reținând lipsa altor criterii sociale la determinarea recompensei anuale, curtea apreciază că aplicarea criteriului cointeresării materiale a salariaților se realizează cu precădere în stabilirea drepturilor salariale.

Recompensa anuală nu este doar rezultatul negocierii partenerilor sociali, ci acordarea și cuantumul său sunt condiționate de prestare muncii.

Nu în ultimul rând, conform negocierii colective redată și în argumentele cererii de apel, plata recompensei anuale se face în limitele fondului de salarii, ceea ce demonstrează că dreptul bănesc în litigiu se suportă din fondul în care sunt incluse drepturile salariale.

Având natura de drept salarial, s-a stabilit corect la judecata în primă instanță a fi supus prescripției de trei ani conform art. 268 alin. (1) lit. c) din cod. Raportat la acest termen și la data introducerii acțiunii, 14.07.2016, pretențiile pentru anii 2013-2015 nu sunt prescrise.

Având în vedere că prin sentință a fost stabilită obligația de plată a recompensei anuale pentru anii 2014 și 2015, curtea reține că prin tabelul de la fila 81 din dosarul de fond, apelanta-pârâtă a evidențiat diferențele de plată cu acest titlu pentru anul 2014, arătând că a achitat o parte din respectivul drept bănesc și sumele calculate ca recompensă pentru întreg anul 2015.

Verificându-se prin expertiză contabilă judiciară în calea de atac dacă erau îndeplinite cumulativ condițiile negocierii colective pentru acordarea în întregime a recompensei pe anii 2014 și 2015 s-a constatat că au fost acoperite cheltuielile din veniturile proprii realizate, societatea apelantă înregistrând pe anul 2014 un profit net de 24531393 lei și pe anul 2015 de 15844191 lei.

În ceea ce privește cea de-a doua condiție, a încadrării în fondul de salarii, a rezultat, din bugetele de venituri și cheltuieli pe anii 2014 și 2015 că recompensa anuală nu a fost specificată sau prevăzută separat, ci a fost inclusă în cheltuielile cu salariile.

În anul 2014, S.N.S.S.A. s-a încadrat în fondul de salarii prevăzute în bugetul de venituri și cheltuieli aprobat prin H.G.nr. 1160/2014, realizând economii la costurile salariale în sumă de 3.508.272 lei.

A mai rezultat din probele administrate – bugete de venituri și cheltuieli aprobate și expertiza contabilă judiciară – că în anul 2015 recompensa anuală nu se încadrează în fondul de salarii alocat prin buget, societatea înregistrând depășiri la cheltuielile cu salariile cu suma de 374.703 lei.

În anul 2015 au fost însă constituite și înregistrate în contabilitate provizioane pentru litigii în sumă de 13.663.168 lei, din care suma de 12.954.619 lei, reprezintă valoarea estimată a drepturilor salariale (al 13-lea salariu neacordat, dar prevăzut în contractul colectiv de muncă) pentru anii 2014-2015.

Mențiunea dintre paranteze se regăsește în Nota asupra conturilor anuale pentru anul 2015 întocmită de societatea apelantă.

Întrucât pentru plata recompensei anuale pe anii 2014-2015 au existat sursele necesare incluse în fondul de salarii sau în provizioanele destinate plății drepturilor salariale specificate chiar cu titlu de recompensă anuală sau al 13-lea salariu, sunt îndeplinite condițiile negocierii colective spre a fi obligată unitatea apelantă la efectuarea acesteia.

Neexecutarea obligației principale atrage obligarea la plata daunelor reprezentând dobânda legală și efectuarea reținerilor prevăzute de lege pentru sumele cuvenite, accesoriul urmând soarta principalului.

Cum societatea angajatoare este partea care a căzut în pretenții, aceasta suportă cheltuielile de judecată conform art. 453 alin. 1 C. pr. civ.

Onorariul de expert de 500 lei nu mai poate fi analizat în calea de atac în condițiile în care la momentul stabilirii cuantumului final, după depunerea răspunsului la obiecțiuni, partea nu a contestat suma solicitată. Nu au fost formulate obiecțiuni la nici unul dintre momentele reglementate de art. 331 alin. (2) și art. 339 alin. (2) C. pr. civ., în ceea ce privește onorariul provizoriu și onorariul definitiv.

În ceea ce privește cheltuielile de judecată constând în onorariu de avocat, a fost depusă la dosar, chitanța nr. 45/13.07.2016, din care rezultă plata efectuată de V.V. pentru toți reclamantii. Raportat la numărul persoanelor reprezentate și la complexitatea cauzei,

onorariul nu este disproporționat de mare spre a opera reducerea acestuia în baza art. 451 alin. (2) C. pr. civ., critica apelantei vizând doar aceste aspecte.

Față de cele reținute, în temeiul art. 480 C. pr. civ., apelul a fost respins ca nefondat.

În aplicarea prevederilor art. 451-453 C. pr. civ., apelanta a fost obligată la plata către intimați a cheltuielilor de judecată de 1100 lei, reprezentând onorariu de avocat de 1000 lei, conform chitanțelor de la filele 65 și 110 din dosar și cheltuieli de transport de 99,93 lei conform bonului fiscal de la fila 97 din dosar.

2. Valabilitatea actelor privind drepturile salariale încheiate de debitor în calitate de angajator ulterior deschiderii procedurii insolvenței

- Art. 17 alin. 5 Codul muncii
- Art. 84 alin. 1 din Legea nr. 85/2014
- Art. 87 din Legea nr. 85/2014

Toate actele încheiate de debitor ulterior deschiderii procedurii insolvenței, cu excepția acelor prevăzute de art. 87 din Legea nr. 85/2014, privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, precum și a actelor autorizate de judecătorul sindic sau avizate de către administratorul judiciar sunt sancționate cu nulitatea absolută.

Sanctiunea nulității absolute reglementată de art. 84 alin. 1 din Legea nr. 85/2014 nu este aplicabilă actelor subsecvente încheiate în baza hotărârii Consiliului de Supraveghere adoptată anterior procedurii insolvenței care până la desființarea sa pe cale judiciară își va produce toate efectele juridice.

Actului adițional la contractul individual de muncă încheiat în condițiile art. 17 alin. 5 Codul muncii și subsecvent Hotărârii Consiliului de Supraveghere trebuie să-i fie recunoscută valabilitatea urmare a raportului de dependență în care se află chiar dacă a fost înmănată salariatului o copie după data deschiderii procedurii de insolvență.

De asemenea, nu se poate prezuma că data înmânării copiei actului adițional coincide cu data încheierii sale, fiecare având semnificații juridice diferite în sensul că prima marchează momentul la care partea a intrat în posesia actului ca mijloc de probă a negocierii, iar cea de-a doua reprezintă momentul manifestării de voință.

(Decizia civilă nr. 107/15.01.2018)

Prin cererea înregistrată la Tribunalul Vâlcea la data de 23.09.2016, contestatorul P.A. a chemat în judecată pe intimata SC CET Govora SA, solicitând admiterea contestației formulate împotriva deciziei nr. 952/31.08.2016, emisă de pârâta S.C. CET Govora S.A., în insolvență, reîncadrarea pe un post similar avut până la data concedierii și plata la zi a drepturilor salariale convenite conform postului ocupat și actualizarea acestora cu dobânda legală.

În subsidiar, a solicitat obligarea pârâtei la plata celor 12 salarii compensatorii, însușite în prealabil și nu de 6 salarii compensatorii (neacceptate și neînsușite), conform prevederilor din Regulamentul intern al pârâtei din data de 01.05.2016, a contractului individual de muncă și Contractului Colectiv de Muncă; anularea prevederilor modificatoare regăsite în noul Regulament intern al pârâtei, care i-a fost impus prin Decizia nr. 952/2016, în sensul

acordării doar a 6 salarii compensatorii și nu a 12 salarii, așa cum era prevăzut inițial; obligarea părții la plata cheltuielilor de judecată.

În motivare, contestatorul a arătat că a fost angajat în baza contractului individual de muncă nr. 1261 la S.C. CET Govora S.A., în funcția de inginer principal din cadrul Direcției Generale – Departamentul Tehnic – Serviciul Tehnic Licențe, iar acest contract a încetat în mod abuziv în urma Deciziei de concediere nr. 952/31.08.2016, pe motiv de desființare a postului.

A invocat nulitatea deciziei de concediere pentru neîndeplinirea condițiilor de formă și de fond prevăzute de lege, decizia nu are la bază o cauză reală și serioasă, cu respectarea prevederilor art. 65 alin. 2 C. mun., angajatorul, reprezentat de administratorul judiciar, a încălcat dreptul la informare și consultare în caz de concediere colectivă, drept instituit de art. 27 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene și în directiva 98/59/CE, au fost încălcate prevederile art. 76 lit. a din codul muncii, nefiind indicate motivele efective care determină concedierea, iar decizia nu este motivată prin raportare la prevederile art. 65 și art. 86 alin. 1 și 5 din Legea insolvenței.

S-a mai arătat că deciziile sunt netemeinice și nelegale, deoarece în mod abuziv la art. 3 s-a dispus că salariatul beneficiază de salarii compensatorii într-un quantum stabilit prin art. 4.99 din Regulamentul intern și Minuta nr. 33869/13.07.2016, care se vor achita în mod eșalonat, în condițiile în care prin actul adițional la contractul de muncă încheiat la data de 06.05.2016, au fost convenite, în caz de concediere, un alt număr de salarii compensatorii, mai mari, stabilite în raport de vechimea în muncă. Se arată totodată că actele adiționale sunt obligatorii, potrivit art. 1270 C. civ. – convențiile legal făcute au putere de lege.

Intimata a depus întâmpinare, dar și cerere reconvențională, prin care a solicitat ca, în cazul în care se va admite acțiunea reclamantei și se va dispune anularea deciziei de concediere și reîncadrarea pe postul deținut de aceasta anterior concedierii, să se dispună obligarea reclamantei la restituirea sumelor primite ca efect al concedierii, respectiv plăți compensatorii, în condițiile art. 3 din decizia de concediere, indexarea acestor sume cu rata inflației, precum și dobânda aferentă acestora de la data încasării lor de către reclamantă și până la data restituirii integrale.

Prin sentința civilă nr. 999/19.09.2017, a fost admisă în parte cererea de chemare în judecată, în sensul că s-a anulat art. 3 din Decizia nr. 952/31.06.2016 privitor la numărul de salarii compensatorii de care să beneficieze contestatorul după desfacerea contractului individual de muncă.

A fost respinsă cererea reconvențională ca nefondată.

Pentru a pronunța o astfel de soluție, instanța de fond a reținut, în esență, că au fost îndeplinite condițiile prevăzute de art. 65 C. mun. privitoare la desfacerea contractului individual de muncă pentru motive care nu țin de persoana salariatului, însă după concediere acesta avea dreptul la 12 salarii medii nete pe unitate, în raport de vechimea în muncă și potrivit actului adițional la contractul individual de muncă, intrat în vigoare la data de 01.05.2016.

CET Govora SA a formulat apel împotriva sentinței nr. 999/19.09.2017, pentru motive de nelegalitate și netemeinicie în dezvoltarea cărora s-a arătat că instanța a încălcat principiul disponibilității, pronunțându-se „asupra unor aspecte cu privire la care chiar aceasta s-a considerat a nu fi competentă”, respectiv s-a pronunțat asupra cererii de despăgubiri, fără ca instanța să fie investită în acest sens, obligând apelanta la plata unui număr de 12 salarii compensatorii într-o singură tranșă.

Pentru a pronunța o astfel de soluție au fost apreciate probele administrate în mod eronat, respectiv a fost apreciat în mod eronat că actul adițional prin care s-a prevăzut plata a 12 salarii compensatorii pentru concedierea dispusă pentru cauze care nu țin de persoana salariatului, este valabil, acesta fiind încheiat după intrarea în insolvență a societății și sancționat cu nulitatea absolută prevăzută de art. 84 alin. 1 din Legea nr. 85/2014.

Drepturile salariale pentru cazul de concediere au fost prevăzute în Regulamentul de ordine interioară fără a se formula obiecțiuni cu privire la aceste reglementări.

Prin întâmpinare, intimatul a solicitat respingerea apelului ca nefondat și păstrarea soluției primei instanțe, pentru argumentele arătate pe larg în conținutul actului procedural.

Prin decizia civilă nr. 3700/90/2016, Curtea de Apel Pitești – Secția I civilă a respins ca nefondat apelul formulat de intimată și a obligat apelanta să plătească intimatului 800 lei cheltuieli de judecată.

Pentru a pronunța această soluție, instanța de apel a reținut următoarele:

Primul motiv de apel se referă la încălcarea principiului disponibilității, în sensul că instanța nu a fost investită și cu privire la o cerere de plată a despăgubirilor reprezentând drepturi salariale actualizate în raport de indicele de inflație și dobânda legală de la data concedierii până la integrarea efectivă.

În cererea introductivă de instanță contestatorul a solicitat, urmare a anulării deciziei de concediere, și repunerea părților în situația anterioară atât sub aspectul reintegrării pe postul avut anterior, cât și sub aspectul plății drepturilor salariale de care a fost lipsit până la reintegrarea efectivă.

Potrivit investirii instanței, nu se poate reține că a fost încălcat principiul disponibilității prevăzut de art. 9 C. pr. civ., întrucât plata drepturilor salariale reprezintă o consecință firească a sancțiunii anulării deciziei de concediere, astfel că soluționarea atât a cererii de anulare a deciziei, cât și a celei de repunere în situația anterioară trebuia să se facă în mod unitar, printr-o singură hotărâre judecătorească.

Critica referitoare la încălcarea competenței este una formulată la modul general, apelanta în dezvoltarea acestei critici referindu-se la „aspecte cu privire la care chiar aceasta s-a considerat a nu fi competentă”, fără să facă o precizare concretă asupra cererilor care nu intrau în sfera de competență a instanței de judecată, astfel ca în cadrul controlului judiciar să se poată verifica modul de aplicare a normelor de competență și regimul lor juridic, sub aspectul termenului la care apelanta mai poate formula o asemenea critică.

Cel de-al doilea motiv de apel, privind modul de apreciere asupra drepturilor constând în salarii compensatorii pentru cauza concedierii individuale, care nu ține de persoana salariatului, apelanta a invocat aplicarea normelor din Regulamentul de ordine interioară și a invocat nulitatea pe cale de excepție, a actului adițional încheiat ulterior intrării în insolvență.

Într-adevăr, potrivit art. 84 alin. 1 din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, toate actele încheiate de către societate după intrarea în insolvență, în afară de cazurile prevăzute la art. 87, de cele autorizate de judecătorul-sindic sau avizate de către administratorul judiciar sunt nule de drept.

Actul adițional înregistrat sub nr. 1261 în registrul general de evidență a salariaților, prin care s-a prevăzut dreptul la plata unui ajutor de concediere în raport de vechime între 1, 5 și 12 salarii medii nete pe unitate, a intrat în vigoare începând cu data de 01.05.2016, anterior datei intrării în insolvență a apelantei, respectiv data de 09.05.2016.

Data intrării în vigoare a actului adițional nu a coincis cu data înmânării acestuia către salariat, aceea de la 11.05.2016, avută în vedere de către apelantă atunci când s-a invocat pe cale de excepție nulitatea absolută prevăzută de art. 84 alin. 1 din Legea nr. 85/2014.

Pe de altă parte, actul adițional la contractul individual de muncă a fost încheiat în baza Hotărârii Consiliului de Supraveghere nr. 13 din 06.05.2016, anterioară procedurii de insolvență, care până la desființarea sa pe cale judiciară, își produce toate efectele juridice, actul adițional fiind unul subsecvent aceste hotărâri, în sensul că valabilitatea sa depinde de valabilitatea actului în baza căruia s-a încheiat.

În raport de această situație, în mod corect instanța de fond a dat eficiență actului adițional la contractul individual de muncă și a lipsit de efecte juridice clauza cuprinsă în decizia de concediere care a prevăzut în favoarea salariului ajutorul de concediere de numai 6 salarii în loc de 12 salarii medii nete pe unitate.

Pentru aceste motive, se va păstra soluția primei instanțe și s-a respins apelul intimitei ca nefondat, în baza art. 480 C. pr. civ., iar ca urmare a culpei sale procesuale, în baza art. 453 alin. 1 din același cod, apelanta a fost obligată la plata cheltuielilor de judecată.

3. Posibilitatea angajatorului de a fi despăgubit de salariat pentru prejudiciul cauzat de către un terț pentru nerespectarea obligațiilor contractuale, în legătură cu care și salariatul avea atribuții potrivit fișei postului

- Art. 253 alin. 1 Codul muncii

Fapta salariatului de a livra marfă unui terț cu care angajatorul are raporturi contractuale în condiții care depășesc negocierile privind modalitatea de plată și limita de creditare nu dă naștere dreptului acestuia de pe urmă de a solicita plata despăgubirilor pentru prejudiciul cauzat direct de la salariat.

În temeiul normelor și principiilor răspunderii civile contractuale, salariatul este obligat să-l despăgubească pe angajator pentru prejudiciul material cauzat din culpa sa, în timpul îndeplinirii obligațiilor de serviciu sau în legătură cu serviciu.

Una dintre condițiile răspunderii patrimoniale a salariatului reglementată de art. 253 alin. 1 Codul muncii o constituie legătura directă a pagubei cu fapta acestuia de încălcare a obligațiilor de serviciu, dovada certă a prejudiciului nefiind suficientă pentru angajarea răspunderii civile contractuale.

Pentru neexecutarea obligației de plată a produselor livrate, angajatorului i-a fost cauzat un prejudiciu material urmare a faptei directe a terțului dobânditor, astfel că în primul rând vânzătorul se poate îndrepta împotriva sa în cadrul răspunderii contractuale.

Numai în măsura în care paguba nu se poate repara integral, salariatul poate să răspundă pentru încălcarea obligațiilor de serviciu sau în legătură cu serviciu, privind condițiile de livrare a produselor.

(Decizia civilă nr. 108/15.01.2018)

Constată că, prin cererea înregistrată la data de 21.12.2016, reclamanta SC E.T.G. SRL Pitești în contradictoriu cu pârâțul P.M.-D. a solicitat obligarea acestuia la plata sumei de 24.221,57 lei, cu titlu de prejudiciu creat societății reclamante în perioada 14.08.2014-24.09.2014, precum și a dobânzii legale aferente, calculată în baza O.G. nr. 13/2011 de la data introducerii acțiunii și până la recuperarea integrală a debitului. S-au solicitat cheltuieli de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamanta a arătat că prejudiciul imputat pârâțului a fost produs în calitate de salariat prin livrarea de mărfuri-piese de schimb auto-către societatea comercială SC T. M. SRL, în valoare totală de 24.221,57 lei, sumă care nu a fost achitată la momentul achiziționării mărfurilor și nici nu a mai putut fi recuperată până în prezent. A mai arătat reclamanta că vinovăția în nerecuperarea debitului aparține în exclusivitate pârâțului care a livrat marfa fără ca aceasta să fie achitată de către client, încălcând astfel clauze ale contractului individual de muncă, ale fișei de post și ale Regulamentului Intern de funcționare al reclamantei.

Concret, reclamanta a precizat că pârâțul a încălcat obligațiile de a livra marfă la teighea numai după ce clientul achită factura, însă pârâțul a acceptat bilete la ordin, fără acoperire și

refuzate la plată, de a respecta competențele stabilite prin fișa postului-pârâțul depășindu-le fără lămuririle și/sau acceptul șefului ierarhic –, de a acorda discount-uri numai în condițiile Deciziei nr. 84/25.11.2010-pârâțul acordând discount-uri mai mari decât cele prevăzute în decizie, deși, în plus, nu era nici nominalizat printre salariații cărora le era permis acest lucru.

Prin întâmpinare, pârâțul a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată, arătând că în calitate de consilier inginer mecanic, post pe care l-a ocupat în cadrul Departamentului Piese Schimb și Accesorii al societății reclamante, avea atribuții de „stabilire a necesarului de piese auto și comandarea acestora, conform cerințelor exprimate de client”, cele de facturare și încasare a sumelor de bani intrând în competența Casieriei societății, din cadrul Departamentului Financiar.

A mai precizat că reclamanta avea clienți preferabili, unul dintre aceștia fiind SC T.M. SRL cu care, în bază de contract, i se asigura un statut preferențial, în considerarea unei relații comerciale serioase de lungă durată (încă din 2009), în sensul că beneficia de un anume discount din valoarea produselor și posibilitatea de a achita contravaloarea facturilor în 30 zile de la achiziționare, prin virament bancar.

S-a mai arătat că facturile emise au fost garantate de către client prin emiterea biletelor la ordin, împrejurarea că odată cu introducerea acestora la plată de către Departamentul Financiar, la expirarea celor 30 zile, s-a constatat că acestea nu aveau acoperire, neputându-i fi imputabilă. Mai mult, în condițiile în care împotriva SC T.M. SRL reclamanta a formulat plângere penală, iar debitul formează latura civilă a cauzei penale respective, o dublă impunere este nelegală.

S-a concluzionat în sensul că reclamanta avea posibilitatea recuperării debitului în valoare de 24.221,57 lei (provenit din trei facturi în valoare de 3.846,36 lei, 17.953,43 lei și 2.421,57 lei) și prin punerea în executare silită a biletelor la ordin, care constituie titlu executoriu, ori prin înscrierea reclamantei la masa credală în cadrul procedurii generale a insolvenței deschise împotriva debitoarei SC T.M. SRL (dosar nr. 2718/104/2014 al Tribunalului Olt), însă a preferat să stea în pasivitate timp de mai bine de 2 ani, inclusiv la momentul încetării prin acord a relațiilor de muncă între părți, când angajatorul nu a reproșat salariatului său vreo abatere disciplinară constând în încălcarea atribuțiilor de serviciu.

Prin răspunsul la întâmpinare din data de 3.02.2017, reclamanta a formulat următoarele precizări cu privire la apărările pârâțului din întâmpinare:

- în ceea ce privește contractul cadrul încheiat cu beneficiarul SC T.M. SRL, pe lângă prevederea că mărfurile livrate pot fi achitate în maxim de 30 zile de la data facturării, se prevede și că limita de creditare este de 15.000 lei, iar în cazul în care aceasta a fost depășită ori termenul de plată nu a fost respectat furnizorul poate refuza orice livrare de marfă; cu toate acestea, cea de a doua factură, de 17.953,43 lei, a privit o sumă peste limita de credit, iar a treia oară pârâțul a livrat piese în valoare de 2.421,57 lei, fără a consulta șeful ierarhic în condițiile în care SC T.M. SRL înregistra deja sold;

- în ceea ce privește demersurile pentru recuperarea sumelor de bani datorate de SC T.M. SRL, reclamanta a arătat că primind refuzul la plata a biletelor la ordin a cercetat situația financiar-economică a SC T.M. SRL despre care a aflat că se află în incidență de plată situație în care, potrivit art. 75 din Legea nr. 85/2014, nu a mai demarat executarea silită, ci s-a înscris la masa credală cu suma de 24.221,57 lei, în cadrul procedurii generale a insolvenței deschise împotriva debitoarei SC T.M. SRL (dosar nr. 2718/104/2014 al Tribunalului Olt);

- în ceea ce privește lipsa notei de constatare și evaluare a pagubei, reclamanta a menționat că aceasta poate fi întocmită cu consecința recuperării ei prin acordul părților numai în cazul prevăzut de art. 254 alin. 4 Codul muncii, mai exact atunci când eventuala pagubă nu e mai mare decât echivalentul a 5 salarii minime brute pe economie, ceea ce nu a fost posibil în cauză fiind vorba de suma de 24.221,57 lei, promovându-se astfel acțiune în răspundere civilă patrimonială în contra pârâțului.